

Devtepeno
Poprijeta Devica Marija

I. t. 1888. 4. st.

1905. marcius.

Zmozsna
Goszpa Vogrszka

POBOZSEN 77 MESZECSEN LISZT.

REDI GA

Klekl Jozsef, Plebanos Pri Szv. Sebestjani.

Vszebina.

1. Szresen : Nevtepeno poprijéta Devica Maria (IV) 97
2. Szresen : Med Szreca Jezusovoga pétkih te deveti 99
3. Bassa Ivan : Vceplena Marija 101
4. Szresen : Zakaj sze jasz pri Jezusi rad drzsim? (IV) 105
5. Dober Prijatelj : Baruch. 107
6. Szobocsánec : Pokore szvesztvo. (II.) 110
7. Műresar : Krscsanszkoga szreca nájjaksi dzsündzs (II). 119
8. Horvát Lovrenc : Kak moremo szveto meso
poszlúsati ! 124
9. Glászi 127

Rednikovo na glász dávanje.

Novi sznopiesi sze lehko vszaki meszee narocsljo pri Klekl Jozsefi plebánosi pri szv. Sebestjáni (Szt. Sebestyén, p. Battyánd Vasm).

Iz sztárih sznopicsov sze prvi escse dobi, drügi i trétji ne vees.

Csiszti dohodki liszta sze obrnejo na zidanje ednoga szamosztana (klostra) v krajini Szlovenszkoi na Vogrszkom.

NEVTEPENO POPRIJÉTA DEVICA MARIJA

ZMOZSNA GOSZPA VOGRSZKA

POBOZSEN NESZECSEN LISZT.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

1854. dec. 8.—1904. dec. 8.

IV.

15.

Na szpomin nevtepenomi poprijétji szo vracsitelje verni vRimi szpráviscse vkúp pozvali, kabi sze na njem dokoncsalo, vö-povedalo, vervalo, ka je Marijina mocs veksa od vsze znanoszti vracsitelszke, ka ni en zdravnik ne more tak vrácsiti betezsnih kak je ona ozdrávla v Lourdesi, na Francoskom.

Escse z Azije, z Amerike szo sze navdüseni katolicsanszki zdravniki pridrüzsili k tomi szpráviscsi. Náj vecs trüda je meo okoli toga lepoga Mariji lüblénoga dela Dr. Boissarie z Francosz-koga, en gorécsi Marijin csasztiléc od tisztih mao, ka je v Lourdesi vidivsi po Mariji vcsinjenevnoge csüde, veren posztano. Prle je naimé na Bogá i vero nikaj ne dao.

16. V. Austriji szo v preminocsem leti ne dokoncsali poszvecsenj, kabi sze koncsi eden govornik ne szpomenio z Nevtepena.

17. Linz-ki pűspek v szvojem pasztirszkom, liszti topla preporácsajo kem lepse obszlűzsávanye nevtepenoga poprijétja; dosztája sze to, ár szmo mi — pise — na

Nevtepena.

celom szveti jedino dáli velikanszko sztolno cérkev z milih dárov nasega lűdsztva zazidati na cseszt nevtepenoi Devici Mariji.

18. Ka sze je vteh pétdeszetih letah od Marije popiszalo sze v Rimi v edno velikanszko knizsnico vkűpszprávlalo.

Szrcsen.

(Dale.)

Med Szrca Jezusovoga pétkih te devéti.

Az szem tüdi toga mislenja, goripostüváni goszpod zdaj kda je szkúsávec odhájao. Prijátela szta me poszili stela k pitvini szpraviti i zse szam na tom bio, ka privolim. Ali njeva szta to ne znala, kak glaszno me notrásnji glász opominao i da szem na lepo recs ne bogao, prisziliti szta me stela. Eden me je mocsno zgrabo, te drügi mi je pa glazs k lampam prítiszno, naj to pijacso v mene vleje. „Prav Rudolf, — batrio szem prijátela mojega, — cse dobro prestimávam tvojo zgodbo, sztem protisztanenjom szí obládao vszo poznese szkúsávanje.“

„Prav majo, precaszítiti goszpod. To protisztanenje mi je szrcsnoszt povéksávalo, escse szem okoren gratao i bi me za celi szvet ne mogeo niscse prisziliti, ka bi po glazs szégno ; jeli, ka je dobro, csi je cslovek nikda okoren?“

„Rudolf, tvoji prijátelje szo bili okorni, ti szí mocsne düse bio.“

„Oj, njidva szta sze prevecs razszrdila ; preklinjala, spotala szta me ; csemér mi je jáko krv szegrevao, ali v zsaloszti mi je ni edna recs ne prisla na jezik. Steriva szem prle za szvétce meo, szta kunola i sze norcsáрила, kak káksi zanikojni tepesje. Tá vüra je bila nájbritkesu vu mojem zsitki. Najbolsiva pajdása szta sze pred moji-mi očsmi zaplela v hüdoga dühá mrezso. Pa szam jihva tak rad meo, kak szvojo lasztivno brátjo.“

Od genlivoszti je ne mogeo dale gucsati ; tá zsalosztna zgodba je mené tüdi globoko genola, ali toga mladénca obsüttkov nemorem razlozsiti.

„Zsmetno mi je povedati — nadeljáva za eno malo Rudolf — ali za pol vüre szem zse ne mogo mojiva prijátela szpoznati. Pijaniva szta bilá, pa zaisztino, tak szta gucsala, kak vrazjé.“

Nato sze z rokámi obráz zakrio i znova je mucsao. Lübeznivo szem ga pobátrivo, naj szamo nadeljáva pripovedávanje. Zaisztino ti morem na bolécsó düsevno rano tisécse kaple püsztiti, lübléno dete.“

Zahválen pogléd je na té recsi na méné vrgeo potom pa dale pravo : „Zse szem omeno, precaszítiti goszpod, ka szta szí táksi gucs naprejzelá, dabi li zsviva vragá

bilá; v kocsi je mi je tak vidlo, ka szem v pékli; v vszakom koti sze mi je en glazs szkázao; bogáprek-lénsztvo i grda peszem sze mi je mrzila.

Zdaj zse csiszto vidim, sto i ka sze je za tém vszem delom szkrivalo, ali dokecs szem tam bio, zmirom szem meo veliko szkúsávanje, naj peszem poszlúsam. Steo szem szi z molitvov té miszli odbuti, ali molitev sze mi je tak niksa nenávadna zdila, ruksen gucs i peszem szta szemi pa jáko dopadnola. Tak sze mi je vidlo, ka sze je Gosz-podin Bog odszelo z moje düse, tak je vsze sere-bere bilo vu njoj. Drügi hip me pa pá veliki sztráh zgrabó, kda mi je tiszti brez dna vitél na pamet priseo, pri steroga kráji sztojim, i v steroga me prvi szmrten greh za vszik-dár zná pogroziti.

Te je tiszti cslovek, ki nam je to pijacso ponüdo, zacseo popevati na jáko zapopadljivoj vizsi. Prevecs lepi glász je meo i tak mocsno je szpevao, da szmo njemi vszako recs prerazmeli. Obá szta tiho grátala i pazlivo poszlúsala to grdo peszem. Jaz bi jo tüdi z szrcá rad poszlúsao, ali düsnaveszt mi je proti sztánola. Na pamet mi je prislo, ka moje nemrtelne düse zvelicsanje je v nevarscsini, záto szem oszlavo gresno meszto, naj sze v etoj kocsi vsákam konca té zsalosztne zgodbe.“

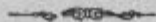
„Bog te blagoszlovi, lübléni szinek — pravo szam do szrca genjen Rudolfi. Mocsno trdim, ka sze je po toj zmági szmrtné pogibelscsine odszlobodo. Rudolf je zdaj vö potégno z zsepa glazs, do tri strtine je zse prázen bio, i meni ga prekdao. Gda je tiszti cslovek zacseo popevati, pravi, pajdása szta knjemi letela, i glazs tam povrgla.“

Na to je priso vodnik. Opito szem ga, cse nega v tom deli práznoga rázreda i gda bi mi pitauje na meszti nihao, prek szem ga vzeo na poldnéva da szem szi miszlo, ka mi escse dnesz szilno potreben bo.

Zahváli sze ocsi nebeszkomi, vzemem znova prek recs, ka szi tak szresno obsztao vu hipi szkúsávanja. Da zaisztino szpoznam, ka je szkúsávanje prevecs veliko i zapelivo bilo. I naj previdis, kak prerazmim jaz tvoj tézsek sztán, tvojo zgodbo nadale jaz povem.

(Dale.)

Szrcsen.

Vceplena Marija.

Marc. 25-ga.

ak zovemo den angelszkoga pozdravljanja zato, ar na szprotoletje szpáda, kda sze zse drevje vceplava. Vü pam vadlűvati, ka jesz to ime toga lepoga szvetka nemam rad; ar je vu njem ne povedano, ka za szvetek je to; celo poleg nasega denesnjenja gucsa eta recs: Vceplena drűgi razum ma, kak je namen marijinoga szvetka. Zna biti, ka bi sto tak razlozso eto recs, ka je to iiszi dén, steroga je Bog vu szvojoj brezkonosnoj milosztivnoszti vu cslovecsanszki rod vcepo szvojega jedinoga Szina po bl. D. Mariji ino je z tem k szebi podiguo, plemenitesi vesino nas narod, kak plemenitese posztane divje korenjé i szteblo, csi sze vu njé plemenita veka vcepi. Nevem, csteo szam nindri ne od toga, pa ne miszlim, ka bi nasi Ocsevje na to miszlili, kda szo tomi szvetki takse ime dali. Nego csi bi sto tak miszlo, ka je eto razlozsenje právo, greha ne bi meo.

Latinszki, vu jeziki szv. matere cérkve, sze ete den za Annuntiatio, to je oznanűvanje, na glasz davanje zové pa zato, ar je na te den oznano angeo Gabriel bl. D. Mariji, ka szi je Bog njo zébrao za mater med vszemi zsenami zemelszkimi, za to bi sze te den najlepse za den angelszkoga pozdravljanja, ali oznanűvanja zvao.

Pa ztem nam je tűdi povedano, ka za szpomin obszlűzsavamo na ete den. Lehko bi vam pripovedavao, kak je angeo Goszpodnov pozdravlao Marijo, z kaksimi recsmi je odgovarjala ona, kak je szkazala posebno szvojo poniznoszt i csisztoszt vu szvojih recsaj — ali vsze to te csűli i csűjete vszako leto vu szvetom evangeliűmi i predgaj toga dnéva, iz sterih lehko zarazmite tak caszt i visziko postenjé, kak naszledűvanja vredno neduzsnoszt Marijinoga szrca.

Mi szi raj na drűgo pitanje dajmo zdaj odgovor, naime: Kaksi deo ma ete szvetek, den pozdravljanja angelszkoga, med szvetkami szvete matere cerkve, to je kaksi tao ma angelszko pozdravljanje vu nasem zvelicsanji?

Odgovor je lehki: Miszlim, ka vasz vnogo je med nasimi lűbimi csteveci, ki szte ednok ali drűgocs przsziljeni bili vu nocsi sztanoti ino sze na pot podati. Tena

vasz je obdajala od vsze sztrani pa csi szte li ne bojazlivoga szrca, niksa nemirovnoszt ino nezadovolnoszt vam je obszela vas dúh. Glédali szte okoli milo nebo, edno zvezdo za drúgov, ali ocsi szo sze vam li najveckrát proti izhodi vneszle, jeli bi mogócsi bili ovarati kakse zuaménje izhajajocsega szunca i priblizsavajocsega dneva. Pa kda szte ovarali prvi bledi trak na iztocsnom podnebj i za njim rumeno-zlate trakove vasz pozdravlajocsega szunca, te sze vam je olejsalo vase szrcé, znog vam je szpadno olov múdnoszt i — z lehkim szreom i brznimi nogami szte korakali po poti dale do szvojega namena; pa csi szte bili mladi i zdravi, vészela peszem, prijazno zsvrgolenje z vasih prszih je glaszilo, ka szte vészeli i zahvalni Bogi za novi den, novo szunce, novo mocs.

Pa sz i zdaj te zniszlite, ka je rávno taksa, scse globsa tema obdajala dúse cslovecsansztva vu sztarom zakoni. Zniszlite sz i, kak tesko szo zdihavali ocsacje, pro-roki i vszi pravicsni za szvoje odkúplenje, pa te zarazmite, ka je po rojsztvi bl. D. Marije to bio on den, steroga szo sze prvi zsarki prihajajocsega szunca, Krisztusa, na podnebj i nasega zvelicsanja prikazali. Pa csi bi te zsvocsi szvet znao, ka sze godi vu maloj hizsici nazaretszkoj, tak miszlim, nikomi sze nebi pot preduga, niti pretezka vidla, da bi so tá ino z trepetanjom szrca poszlúhsao pozdrav angelszki ino csakao odgovor Marijin. Vszaki hip, vszaka minuta bi sze njemi cela vekívecsnoszt vidla, dokecs nebi zacszúo recsi: „Ovo szlúzsabnica Goszpodova; naj mi bode poleg recsi tvoje.“

Pa kda bi je zacszúo, vészela peszem, glaszno hválo-davanje bi sze podignolo proti nebi k Ocsi vszega sztvorjenja za velko csúdo neszkoncsane njegove lúbeznoszti.

Ali tiszti szvet je scse te szpao potopljeni vu nocs greha, zato je ne vreden bio csúti vészeli nebeszki glász — nam, vóodebranomi narodi bozsemi, ki szmo detca prave matere cerkve, je obrvim oznanjena vészela dogodba, prvi zacsetek odkúplenja nasega, zato je dosztojno, ka mi doprineszemo tiszto vészelo zahvalnoszt nasemi nebeszkomi ocsi vszako leto, stero je narod izraelszki zamúdo vu szvojem vremeni. Dosztojno je, velim, i túdi duznoszt je sze zahvaliti ob prvim Bogi za njegovo dobroto, ob drúgim bl. D. Mariji za njeno dovoljenje, z sterim je ona

na szebe vzela materinsztvo Szina bozsega. Ar je z tem zacsnjeno ono velko delo, stero sze je vu vnebohodi Krisztusovom dokoncsalo, steroga miloscse scse zdaj kralüjejo ino z cela sze na szodnji den prikazsejo.

Csteo szam nindri, ka szo v Afriki v ednoj zlato-rüdi pod zemlov tri leta dni nisterne oszle meli, steri szo v tom celom csaszü ne vidili szunca, ar szo z njimi tam zlata kamen szem-tam prevazsali. Sztvari szo od vekivecsne teme i szlaboga poszveta betezsne gratale tak, ka szo je mogli naszlednje vöpüsztiti. Pa ka sze je zgodilo? Kda szo na szvetlo szunce prisle, na to szo sze pa zbrcnole ino zacsnole bezsati, szkakati, trobiti od veszelja, dokecs szo ne vküp szpokapale od trüjave. V szvetom pizsmi cstemo od grehsnika i nerazumnoga csloveka, ka je kak konj i mula, steri razuma nema; na drügom meszti pa, ka jü nec najde szvoje jaszli, vnogi cslovek pa ne szvojega lübeznivoga Boga, pri sterom je njemi tak dobro. Oh, krscsenik, zarazmi ti ete prilike, stero szo ti od nerazumne sztvari vzete ino sze veszeli z celoga szrca, kda szvelis jütrno zarjo tvojege zvelicsanja, ar je zaisztino to ona zorja, stera je tebi szunce szvetloszti: Krisztusa, tvojege Boga prineszla.

Ali ka pove k tomi nasa vera? Marijo tak dicsiti i csaszüti, z taksim veszeljom njeni szvetek obszlüzsavati, kak jesz eto od vszeh krscsenikov zselem. Znamo, ka szo lüdje, steri sze za krscsenike majo; vcsászü, kda szo dobre vole, sze celo za katolicsanszke krscsenike zovejo, szamo rimlanci pápinci nescsejo biti, kak pravijo, pa tej lüdje zdravo Marijo ne molijo, njeno podobo, kep ne csaszüti — Lüthar Martinov kep majo meszto njenoga na szteni -- ar pravijo, ka je nam Krisztus zadoszta, matere njegove szmo ne potrebni. Nemajo teh pravico? Denesnji szvetek nam na to najlepsi odgovor da, szamo poszlühnimo, ka je angeo Mariji pravo: „Zdrava bojdi Marija, miloszti szü puna, Goszpon je z tebom, blazsena szü ti med zsenami.“ Pa mi nebi szmeli to od dneva do dneva ponavlati, ka je Gabriel nadangelj, od Boga poszlani vüpaó povedati? Sziromak Gabriel! Escse zna pridti csasz, ka nikák zmiszli, ka szü ti szam velki greh meo, kda szü ete recsi vöpovedao. Po tom pa cstemo, ka je szv. Elizabeta njo etak pozdravlala: „Blazsena szü ti med zsenami i

blazseni je szad tela tvojega.“ Pa bi mi pá greh meli, csi to ponavlamo vszaki dén? Oh neszrecsna cslovecsa pamet, stera sze tak das zmotiti, ka miszlis, de te pravo verjes, csi odvrzsés od szebe tisztó, stero angeo Goszpodnov i Düh bozsi po szv. Elizabeti glaszi. Csi pa szveta mali cerkev k tem recsam dosztavi prosnjo, naj Marija moli za nasz Boga, z tem znam zhvali? Na to nanes ne vü pam odgovoriti, ali za szlabih volo li vesinim: Csi Ona nam pomagati z prosnjov nebi mogla, te Jezus njo vu galileanszkoj Kaani pri gosztüvanji tüdi nebi szmeo poszlühuoti, ar nasz je z tem zapelao, ka mi od tisztoga mao Marijino obrambo proszimo — jeli, ka je to zse preklinjanje, csi sto tak gucsi, ali vörje? Pa li szo, ki nescso Marijo csaszti i njo za obrambo prosziji!

Negi csakajte, szo taksi, sterim csi bi cslovek eta pravo, bo vam tak odgovorili: „Te pop vam je debelo zlagao, ve pa mi tüdi molimo zdravo Marijo.“ Szi vido zse ednoga: steri je krscsak doli vzeo i molo, kda sze je vu njegovom ali tvojem zvoniki zvon na zdravo Marijo oglaszo? To ne, de ti pravo. ar on szamo v cerkvi pa doma moli. Naj njemi bode! Pri njem szamo zato zvonijo, ka zná, kda trbe jeszt idti. Liki pitaj ga, jeli ma doma Marijin kep, steroga csaszti? Jesz szam zse vido hizse, kde je lübeznivoga konja i psza kep viszo na szteni za szpomin; szvojega dedeka kep pa vszaki ma, csi sze njemi je szamo dedek ne pozabo z fotograferati dati, pa je to vsze nej bolvansztvo, nego Marijin kep meli i csaszti oh, to je zse kriva vöra! Csi bi od njegove pokojne babice telko bozsnoqa vküp zgucsao, kak on gucsi od bl. D. Marije, vesaszti bi te so tozsit pa bi te notrizaprli, ti pa mores poszlühsati, ka on od tvoje nebeszke matere lehko gucsi brezi kastige, ka scsé.

Ali bodimo pravicsni. Szo zato med njimi tüdi vnogi, ki Marijo csasztiyo i postüjejo, kak Jezusovo mater, pa njihovi paszterje tüdi ne predgajo proti njoj, szamo to edno ne vörjejo, ka bi devica bila, ar je to poleg njihove miszli „nemogocse“ pri zseni stera je szina mela. Oh neszrecsna szleposzt okornoga szrea! — Mi znamo, ka nam je to pravico Bog nazveszto, práva Krisztusova cerkev vszikdar vervalá, pa nam te zdaj nikak pride i z tov recsov „nemogocse“ celo naso vero i vszo naso pravico po-

rüsi! Szamo edno pozabijo, ki tak guesijo, ka je Bogi nikaj ne nemogocse, pa ka on Bog, ki nasz eto pravico vervati vesini, tüdi mogocsi bio vesiniti, ka cslovek vesiniti ne-more.

Z toga vidis, lübi krscsenik, ka prav mas, kda sze na ete den veszelis, prav mas, kda zdravo Marijo i trikrát na den angelszko pozdravljanje molis. Szveta mati cerkev te celo pobüdjava, ka bi angel goszpodnov klecsécs molo, kda szamo mores, ino te te za vszaki hip obdarüje z 100 dnevvov odpüsztkami ino csi to celo leto vesinis, te vszaki meszec za to z szpovedjov i precsiscsavanjom eden den, steroga sze szpoves, popune odpüsztki dobis, stere vsze lehko za edno ali drügo purgatoriumszko düso darüjes. Ki scse ete odpüsztki dobiti, on szii more zapomniti, ka v szoboto vecser i v nedelo celi den, pa vu vüzemskom vremeni, to je od velke szobote do riszalszke nedele naj sztojecs moli na veszeli szpomim Krisztusovoga gorisztanenja. (Behringer, die Ablässe).

Vidite, tak nam pokazse i szvedocsi szv. mati cérkev, ka je nasa vera prava, ka je nasa lübav k nebeszkoi Materi dopüscsena, ka prav mamó csi sze denesnji den veszelimo i hvalimo Boga vsze nase dni z angelszkim pozdravljanjom, ar je zaisztino to bio zacsetek nasega odküplenja.

Bassa Ivan.

Zakaj sze jaz pri Jezusi rad drzsim.

IV.

Gde szte prijátelje?
V düsi mam noc.
Protí szküsávci mi
Hodte v pomocs!

Szovrázsnik je mocsen,
Sztrahsen je boj;

Szvetloszti tráka ne
V düsi mojoj.

Zburkano pitajo :
Ka ti pa je?
„Szküsnjáve v szrci mi
Májo sztanje.“

„Nemrem je zgánjati
I sze bojim,
Da ne bom mocsi mel
Ládati zs njim?“

Pa mi prijáteli
Dajo na glász :
Telo i hüdi düh
Tersi i nász.

„Nemres pomágati
Koncsi povej:
Po kom, bo bratec moj,
Düsi lezsej?“

Kama me gonite?
V krcsmo na plesz?
Vrág je sz pleszálcí vküp
Známo zaresz!

Ali zapojo bi
Bratec moj, me?
Naj bi pozábo na
Szküsnje moje?

V vini necsiszloszt je
Právi szvetnik
Jaz pa scsém csisztoszti
Biti delnik.

Nejdem na tvojo pot
Kakstécs szí drág'
Inam me pela pot
Zdrav je tam zrák.

K Jezusi, k Jezusi
V cérkev bezsim,
Prednjim na kolena
Dol sze püsztim.

„Hodite k meni vszi“
Csüjem mil' glász,
„Hodte obterseni
Csákam na vász !

* * *

Zburkana düsa je
Mirna zse vecs,
Jezus z oltára je
Vövzeo zsnjé mecs.

Záto csi pitate
Zakaj te to ?
Zakaj te vidimo
V cérkvi goszto ?

Eta odgovorim :
Mocs mam jaz tam !
Notri v oltári jaz
Jezusa mam.

Szrcsen.

Baruch.

— Pobožna pripoveszt. —

Te szo sze zgodila vsza eta, gda je Konstantinápol város po vzétji szvéte zemlé vu oblászt krs-csanszki vojákov priso. Krscseniki szo te ravnali tam. Poganje i med njimi zsvocsi nisterni zsidovje szo bili podlozsniki.

Na meszti znamenja türszke oblászti — to znamenje je bilo polmeszeca, sze je zvelicsánja drevo nasega Zvelicsitela, szvéti krizs szveto. Krscsanszke cérkvi szo vu lepom racsuni zidane bilé.

Ne dalecs od edne krscsanszke cérkvi je sztanüvala edna zsidovszka familia, stere szin je bio Baruch. Pripoveszt, stera to zgodbo goriderzsi, je iména nei obvarvala. Szamo mi zovimo zseno tak záto, naj vsza eta lezsej razmimo.

Mali Baruch je pri drkanji i zmenjbi vecskrát vu szoszedno krscsanszko cérkev zablodo. To je szpozno, da je tá cerkev doszta lepse okincsena, kak njihova, csi je gli to ne razmo, záto je njegovo düso to zgrabilo i na csüdivanje podübilo. Vidlo sze njemi to vnego zláto i szreberno kincsanje, blisketajocse szvecse, od edne do drüge lepse mesne obleke, prijétna peszem, mili i tüdi inocsen glász orgol.

Gda bi sze z szvojimi krscsanszkimi pajdási zmenjao je nepresztanoma szpitávo, gda bode páli mogocsno kaj lepoga viditi i csüti vu njihovoj cérkvi. I csi je zvedo, gvüšno, da je tam bio. Pazo je drüge i vsze je za njimi delo. Z blagoszlovlenov vodov sze je poskropio, koleno vugno, prekrizso sze, kak kaksistecs drügi tam nazocsi. Pajdasje szo ga vesili, ár bi on vsze rad znao i je doszta szpitávo.

Eden dén sze je tüdi zvüna skole lodo sz solszkov decov, gda je eden barát so tam mimo.

Villibald ocsa! Villibald ocsa! szkriesala szo deca, i szo bezsala proti baráti, ki sze je na nji zaszmejjao. Vu bezsanji szo eden drügoga obládati steli, steri pride pervle k njim, eden drügoga szünjavali na poti, da bi mogli roko kúsnoti.

Szamo po mali, vi mali zaletenci! Escse znate baka sztrliti i szí vküpvdarite nosz, právi njim barát.

Dönok bomo dobro debeli nosz meli, dühovenocsa — právi eden med njimi, nastero szo sze vszi zaszmejáli.

Szamo norüj doszta, ti szpreveden. Te esasz sze bos szmejjao, dokecs ga zaisztino vküp ne vdáris. Te bodes sze pa tak joko, ka de sze brnelo.

To zse ne, ár sze voják neszme jokati.

Ka pa vojak bodes?

Vszí mo vojáki, jeli bár decsáki?

Dobro je, dobro, szinki. Szamo molte, da bodte szczesni i batrivni vojáki Goszpodna Jezusa proti pogauom. Ka pa szvoje naloge znáte?

Ja ! Ja !

- Ni, ni, Jancsi sz zse vkraj vlecsé. Znábiti ti neves ?
Escse celo dobro ne.

Tak je ne dobro. Obprvim sze more vesiti, pa potom zmenjati.

Na szamo sze zmenjajte dale, vi szprevednjaki. Szamo neszmete lármati, sze biti, ár to ne lübi dober Bog. Rávno vseraj szam vam vu skoli gucsao, ka je mali Jezus lübléno, dobromi deteti dosztojno, rászo gori vu szvétoj názaretszkoj hizsici pod rokov szvéte device, njegove materé. Pomlite moje recsi ? Ve bom zse vido, sto de znao povedati.

Jaz, jaz ! kricsijo eden bole od drügoga.

Dobro je, dobro, ve mo zse vido, steri je naj szcsnejsi decsko. Nego te tüdi naszledüjte Jezusa. Ki de dober i de lepo odgovárjo, lepo szvetinjico dobi. Táksó ni !

Jaj da je lepa ! Kak lepa ! pravli szo eden drügomi. Naj mi dájo edno dühovenocsa. Jaz bodem dobro znao mojo nálogo pa tüdi dober bodem.

Meni tüdi ! Jaz bodem tüdi dober !

Detecsji sereg je tak pobožno proszo, da sze je barát, ki je njuv vucsiteo bio, szladko zaszmejao. Pogléd njihovi neduzsni ocsih i prosnja szo tak isztinszka bila da je ne mogo proti szlátí. Vszákomi je dao edno cecvo.

Napelajte je na zsnjoro i je noszte. To je ona devica, stera je obramba proti poganom, raztolmacsi njim barát.

Baruch je odzaja sztao. Z niksov nevoscenosztjov i z britkosztjov je gledó na veszéla lica szvoji pajdasov, ki szo blázseni küstüvali szvetlo szvetinjico i kazali eden drügomi, jeli szo ednáke ?

Szvoje ocsi je zdaj na dobrotivnoga redovnika vergo, ki je vu rédi njemj tüdi ponüdo edno cecvo.

Dober Prijatel.

(Dale.)

Pokore szvesztvo.

II.

Molite za miloscsó práve pokore.

Oh Dűh szvéti! tak vnookrát szam tebé zbantűvao, gda szam sze szlejpo vűpajocsi vu tvojoj miloscsi nepresztanoma grehsio i proti tvojemí opominanji vu grehaj sze otrdo? Bojdi meni milosztiven vu mojoj uevoli i prihájaj doli na odszlobodjenje moje, ár brezi tvoje pomocsi szam, kak plantav brezi palice, kak szlep brezi vodítela. Csi me ti nebodes pomágao, te sze nemrem goriopraviti, nemrem na dobro pot sztopiti. Hodi oh Dűh szvéti, i podeli meni miloscsó práve pokore i sztálnoga pobogsanja!

Oh blázsena Devica Maria, obramba gresnikov! bojdi i meni na trost i pomocs, bojdi i meni szmilena Mati. Tvoje materno szrcé szamo lűbézen i szmilejnje pozna, záto sze k tebi preporácsam ino sze tebi molim, naj bi mi pred oblicsjom szv. Trojsztva právo pokoro ino isztinszko szpreobrnejnje szproszila. Kak szí na Kánaszkoj szvádbi vino szproszila vu zséli bodocsemi lűsztvi, szproszí i meni pri tvojemí szv. Szini práve pokorne szkuzé, naj bi od ruznoszti grehov opráni znova sze lehko med tvoje szini racsunao.

Oh szv. angel csuvár! kak vnookrát szam tebé razdrészelo, gda szam opominanje tvoje ne poszlűhno, nego zavrgeo. Odpűszti zdaj mojo nepokornoszt; ovo zdaj oblűbim, ka na pot právoga szpreobrnenja sztopim. Ali ti poznas szlaboszt mojo, kak nesztálen szam vu dobri nakanenja; záto neodsztavi mené, nego podpiraj me z tvojev pomocsjov i pripelaj me nazáj k mojemi dobrotivnomí Ocsi, kak ednok mládoga Tóbiása. Pobij vsze zaszedávanje hűdoga dűhá i pomágaj mi raztrgati vszo ono vezálje, z sterim me nepriátel zvelicsanja mojega nazáj scsé zadrzsávati. Proszí, moli sze za méne, naj bi pokora moja Bogi dopadliva i tebi veszéla posztánola. Amen.

Od petéríh tálov pokore szvesztva.

1. Zgrűntavanje dűsneveszti.

Kak je vu telovni nevolaj ober vszega potrebno beteg dobro szpoznati: tak i na betezsno dűso gledocs je náj-

prvejsé i nájpotrebnejse szpoznati i previditi njéni sztális. Doktorje, gda znati scséjo kak velka i kak globoka je rana, iglo nūcajo, z sterov rano okolizrovajo, kaksté de bolelo betezsnoga, ár szamo tak rano szpoznajo. Taksa igla de za pokoro csinécsega greisnika rázum njegov, z sterim more vu globočsino szvoje dūse poglednoti. Zagvūsno bolezo de to belo, ár sze cslovek z nerédne lūbéznosztli i z szprevednoszti ne szamo pred drūgimi, nego escse pred szebom za bogsega scsé vōdati, kak je. Na szvoje dobre lasztivnoszti szí vszigdár z veszeljom miszlimo, ali od szvojih faling i szlaboszti szí premislávati, nasz vszigdár zsmetno sztáne. Kelkokrát more cslovecsi rázum kak eden podmicseni fiskális grehe i hūda nagnejnja zagovárjati i zakrivati. Vu pokori sze pa more té rázum szploj szpotreti i poleg pravice rezi vsze szramote vu nájszkritejse dūsevne grbe szvetiti. Ne csūdo, csi sze od szébe vszigdár szamo dobro miszlécsi cslovek zboji, gda sze po szkrbnom preglejūvanji dūsneveszti njegova hūdoba i lagojina njemi pred ocsi psztávi. Oh zgrūntávanje dūsneveszti je zsmetnejse delo, kak szí to nisterni gresnik miszli! Zse Tháles sztárinškoga vremena moder právi: Szebé szpoznati je zsmetno delo.

Eden mládi pūscsenik je eta pravo szvojemi dūhovnomi voditeli i vucsiteli: „Meni sze tak vidi, ka szam zadoszta jákoszten i Bogi szam sze dopadno.“ „Ki nepozua szvoje grehe — veli njemi szpovednik njegov — on szí vszigdár to miszli, ka je dober; ali ki szí premiszli, kelko je gresio, on od szébe nigdár nede tak stimao.“ Na nase ocsi sze vecskrát tūdi mrena potégne gda szpodobno k tomi pūscseniki od szébe vsza dobra miszlimo.

Pri zgrūntávanji dūsneveszti tak moremo csiniti, kak ona evangeliumszka zsená, stera naj bi najsla szvoj zgūb- leni gross, je vszaki kot poglednola, celo hizso vōzmela. Naszledūvati moremo na to gledocs raszipnoga sziná, od koga právi szv. pizmo, ka sze je povrno, to je pregledno szvojo dūsnoveszt — razlága nam sv. Auguszti — na pamet njemi je prisla vsza hūdoba, kak je zapravo vrednoszt szvojo, kak je razsálo szvojega dobroga ocsó, vu kaksí spot je szūno szvojo familio, gda je dugi csasz, kak kodis vandrao po tūhinszki krajínaj.

Farizeusom ki szo sze za tak velko stimali i vu

szvoji grehaj otrdjeni zsvéli je szvéli Iva, eta pravo: „Viper pokolenje sto vasz je vsüo bezsati pred prisesztjov szrditosztjov?“ z tém je njé steo nadignoti, ka bi szpoznali szvoj grejsen sztális. Jezus je tüdi pravo, ka szo tej szkazslivci szpodobni k obeljenim skrinjam, stere szo odzvüna z fárov lepo postrijane, odznotra szo pa pune z mrtveckimi csontami; z temi osztrmi recsmi je steo nje z gresnoga sznah zbüditi; ali zobsztom ár szo prvi sztopáj k pokori vu szvojoj nezmernej gizdoszti vesiniti: szebé poniziti ne steli. Drügi pa csi szo glih globoko szpadnoli i poszlühnoli szo glász dobroga Pasztéra, szo vesaszí szpoznali szvojo düsevno pogübelnoszt, kak na példo z zslakom vdárjeni Zakeus, Magdalena i vnogi drügi. Vszemtém je zgrüntávvanje düsneveszti ne bilo zsmetno, ár csi szo glih velki gresnicje, ali na szebé vizzoko stimani bili, kak farizeusje. Peter prvlé, kak bi szvojega Mestra zatájo sze je za velko drzsao; hválo sze pred vszemi apostolmi govorécsi: „Csi sze glih vszi szpácsijo vu tebi, jaz sze nigdár ne szpácsim“. Vu prestimanoszti sze je szpozábo z szvoje szlaboszti. Ali gda je vu dvoriscsi visesnjeга popa trikrát zatájo Jezusa, z tém sze vtrla njegova gizdoszt i eden mili pogléd Zvelicsitela ga je nagno, ka bi prav szpoznao szvoj velki greh. Csi tak prav scsés zgrüntávati tvojo düsnoveszt, krscsánszka düsa! te dolideni gizdoszt i prestimanoszti i odeberi szí za pomocsnika poniznoszt, naj bi lehko odkrio vsze szvoje szlaboszti.

Na zgrüntávvanje düsneveszti je pa potrebno preszvecsenjé Dühá szvétoga. Záto naj právi gresnik z Dávidom: „Bog moj! preszveti tmico mojo.“ Záto právi szveti Ignác od Loyole: „Sto bi szpoznao falinge szvoje, csi njemi Bog njé nebi z poszebnim preszvecsenjom na znánje dao?!“ Molitev szvéte Terezje pred zgrüntávvanjon düsneveszti je bila naszledüvajocsa: „Oh Düh szvéti ovo z poniznosztjov vu práh pokleknovsa proszim te za tvoje preszvecsenjé, naj bi szebé oblávavsa szpoznala, kelkokrát szam bozso zapoved prelomila. Vuzsgi szvetloszt, Düh pravice! vu tmico szrcá mojega i daj mi miloscsó, ka bi szvoje grehe tak szpoznala, kak szo oni pred tehom poznáni.“

Na dale, ki dobro scsé szpoznati szvoj düseven sztális, on z poszvetne lárme vu szamotno meszto more sztopiti. Dávid eta právi od szébe: „Premislávam szí v nocsi

vu szrci i zbrojávam dūso moja“. Tak vu nočnoj tihoti, gda i je okoli njega vsze počivalo, szi je té králeszki pokornik zgrūntávao szvojo dūsnoveszt. Dokecs sze je razšipávajocsi szin med pajdásami zdrzsávao, ni eden pogléd je nej vrgo na szvojo dūso, ali gda je vu szamoti szvinjé pászo, te je prevido ruzsnijo szvoje dūse. Krcsenike pregánjajocsi Saul je tūdi na poti vu Damaskus váras zgūbo szvoj pogléd! ali gda je vu szvojoj telovnoj szlepoti tri dni szamotno szedo vu Damaskusi szvoje dūsevne pregreske je vsze bole prevido. Záto onim, ki sze prav scséjo szpokoriti, szpovednicje té tanács dávajo, naj bi gder od szveta odtrgnjeni szv. exercicije opravili,

Szvėti Efrem právi: Kak trzsci knigo pelajo od vszadenésnjih dobieckov i zgūbieckov i csi je nje kaksi zgūbiecek doszégno, vcsaszi ga scséjo notriprineszti: tak moremo i mi csiniti z nasim dūsnim zvelicsanjom, vecskrát moremo preglejūvali, ka bi zgūbiecek vcsaszi vpamet zéli i njega nadomesztiti, ár sze na tom pitanji vekivecsen dobiecek i vekivecsen zgūbiecek vrti.“ Prevecs hasznovitno de, csi mo szi dūsnoveszt od dnéva do dnéva preglejūvali, celo po vecserásnjój molitvi. Vu steroj hizsi vecskrát pomecsejo, rámajo, tam pávuk nede robce tkao: tak i satan sze tūdi nede vūpao szvoje mreze presztérati na one dūse, stere sze vecskrát preglédnejo.

Na pomocszázavanje Dühá szvétoga.

Oh Düh szv. vretina vsze miloscse i szmilenoszti! ti vugibles volo moja. Ti szi pobūdo vu meni miszel pokore i pobogsanja. Ja, jaz scsém právo pokoro delati ali ti, ki preglejūjes szrcá i obiszti, dobro poznas, kak zsmetno me sztáne moje dobro nakanejnje dopunili. Záto szi dolipokléknem prod tvoje lice, ino te proszim podeli mi tvojo miloscso, naj bi szvoje szpreobrnenje dosztójno zácsao i na odszlobodjenjé szvoje dūse szrecsno dokoncsao. Preszveti poszebno tmico szrcá mojega, naj bi velikoszti i vnozino hūdobe moje csiszto szpoznao, vu szpovedi brezi krivoga olepsanja odkrio i tak szebé poleg csiszte pravice obtozso. Oh Düh szmileni! dopūszti, ka bi dolidjao vszo gizdoszt ino bi sze vu pokorno poniznoszt obleko. Vlej

vu szcreé moje britkoszt mocsne pokore i napuui me z zsalosztjom nad mojimi grehi: Potrđi me vu mojem nakanejnji i nedopüsztı, ka bi z lazslivim jezikom vkano nemesztніка bozsega. Szlednjics pa ti, ki szi vu meni zacsno delo pokore, pomágaj me ka bi to szrecsno dokoncsao i dober szád práve pokore prinásao po nasem Goszpodı Jezusi Krisztusi Amen.

(Eti zgrüntávaj dšsnoveszt. Naj vszaki sztopi z szebom v právdo, naj ga pamet tozsi, dšsnaveszt szodi, bojazen pa szod dokancsa. Naj sze vszaki tak oszodi, ka szi je po szvojih grehaj zaszlžso, naj bi ga vecsni szodec z nebész vžzápro. Te sze lehko vřpa, ka de ednok szod bozsi lezsehı i milosztivnejı. Szpıtávaj od szébe, ka szi vesino proti deszéterim bozsım, proti petérim cerkvenım zapovidam jeli szi ne tálnik szedméri glávnił i devéteri lřcki grehov, jeli szi ne vesino vnébo kricsécse grehe, ali szi pa nej zagrehso proti Dřhi szvétomi. Pregledni: kak szi sze oponásao domá, v cérkvi, na poti, vu deli, med pajdásami? jeli szi nadomeszto vesinjeni kvár, jeli nadájas na koga csemére, jeli szi sze odtrgno od gresnoga pajdástva? Zmiszli szi na to jeli szi prvejse szpovedi dobro opravo, jeli szi vu vadlřvánji, vu pozsalřvanji grehov, ali pa vu dosztojnıom k szpovedi pripravlanji ne kaj szfálo? Tak opravi zgrüntávánje dšsneveszti, da bi to na szmrtnıoj poszteli lezsécsi oprávlao. Znábıti ne bodes meo vecs prilike, ka bi szi szvojo dšso vu réd szpravı. Kama bogse oprávis zgrüntávánje dšsneveszti, vszebole szrecsnejse i notresnje bode tvoje pozsalřvánje; ár kak szv. Gregor právi: „Miloscsa pozsalřvánja ne sztopi tecsász vu dšso, dokecs velikoszt szvojih grehov ne previdi.“)

2. Pozsalřvánje.

Szpoznano nevolı moremo odegnati, betezsno szrece ozdraviti. Kak vracsiteł, gda je beteg szpoznao, zsgécsi oli pa celo nozs vu roke vzeme, naj bi divje meszo, ali pa loske zrásze z boleznoga tela odpravı: tak i vu szrcı gresnika třdi pokorne szkuzé morejo vszo nevolı, hřdobo zazsgati, odpraviti, i to dosztlakrát prevecs boli. Kak sze vu zgrüntávánji dšsneveszti gizdav cslovecsi rázum mogao poniziti: tak sze vu pozsalřvánji szcreé more vkřpszpotreti,

ár je greh dosztakrát vu szrcé zarasceni. í zdaj to korenjé na ednok z szrcá vöszpozkübszti — to je tesko, boleznó delo! Ka bi sze szrcé zdaj odtrgnolo od gizde i vsze naszládnoszti, stera szo njemi tak lübléna bila?! Ka bi sze paroven szkopi nájednok odtrgno od tatije i nepravicsonoszti, po sterom szí tak lepo vrednoszt szpravo! Ka bi sze csemeraszti szpozábo z fancoszti! Ka bi vu gresnom veszélji plavajocsi nájednok odsztavo naszládna veszelja?! Ah to je tesko delo! Celo lehko je praviti: Zsao mi je z celoga szrcá za vsze moje grehe“; ali kak dosztakrát sze zgodi, ka szrcé nikaj neve od toga ka jezik gucsi!? Dugo nadájane grehe prav odóriti, njé z szrcá pozsalüvati je cslovek szamo z pomocsjov bozse miloscse mogocsen, ár gda sze gresnik po právoj pokori k Bogi nazájprípela, te szmileni Jezus vszigdár csüdo szkázse, vu sterój sze vidi, na kelko lübi on csloveka.

Na pobüdjávanje právoga pozsalüvánja je tak zaprva potrebno, ka bi od onoga Zvelicsitela, ki je vu mojem zemelszkom zsvilejnji tak doszta szrc omehcso, z právov pokorov napuno, mi tüdi miloscso proszili. Tak je csino szv. Augusztin etak sze vecskrát k Bogi zdihávajocsi: „Oh drági Jezus! za volo one szmilenoszti, z sterov szí nam nevolnim, pogüblenim na pomocs priseo te proszim, daj mi szkuzé, stere na telko zsele moja düsa. Ár sze nemrem jokati, csi me ti szamo na to nepomores i brezi tébe je kak vodo zséjajocsa szüha zemla moja düsa.“ Gda szí sze zse pomolo za miloscso pozsalüvanja te szí pa premislávaj od naszledüvajocsih pokoro csinécsih péld, naj bi sze na njuvo naszledüvánje pobüdo.

Dávid, velki pokornik, szí etak zdiháva: Obtrüdo szam vu mojem zdihávanji, polevam vszo nocs posztelo moja, z szkuzami mocsam lezsiscse moje, potomnele szo ocsi moje od zsaloszti.“

Ninivetanci, gda bi zacsüli z kém sze njim prtí Jónás prorok, szo sze vszi vu koszminszko opravo oblekli i vszi navküper z kralom vréd za szmilenoszt molili k Bogi. Kelko szkuz sze moglo pretákati kelko pobožsnih molitev vu tom vremeni zdigávati z szpotrtih szrc k nebeszkomí Ocsi!

Na pozsalüvanje grehov lepe példa najdemo vu novom zákoni. Kak je mogao pozsalüvati szvoje grehe Zakeus, gda ga je Jezus vu szvojem domí obiszkaó, i on je

na to radoszt vszo szvoje vrednoszt raztálah! Magdalena je na meszto recsi, z szkuzami z sterimi je Jezusove nogé mocsala, szkázala kak notrejsnje pozsalüje szvoje grehe. Publikánus je szvoje pozsalüvånje etak vöppedao: „Goszpodne! szmiluj sze meni gresniki“! Od szv. Petra apostola pa szv. Ambrus to právi, ka je on szvoje grehe na telko pozsalüvah, ka je vu celom zsvlejnji objokávao i ka szo pokorne szkuzé brázde zrezale na njegovom lici. Z szrcá je pozsalüvah szvoje grehe raszipni szin, ki je szvojega ocsó na telko razdrészelo. Kak velko je inoglo biti pozsalüvånje desznoga razbojnika, ki sze szpomenovsi z szvoje velke hüdobe drügo ne vüpaó prosziti od mérajocsega zvelicsitela, kak naj bi sze szpomeno z njega, gda pride vu szvoj ország! To ponizno i popolno pozsalüvånje njemi je vcsaszi grehov odpüscsejnje zaszlüzsiló.

Szv. Alojzius je za volo szvojih vu detinsztvi vcsinjegih pregreskov oesztro pokoro csino. Gda je 4—5 lejt sztar bio te je od ednoga vojáka szvojega ocsé malo püksenoga práha vneszeó, i od szoldákov sze nisterne szpacslive recsi návcsó, stere je on nerazumivsi za njimi pravo. Gda szo ga pa opomenoli, ka je to gresno deló, te je nje vcsaszi pozsalüvah i vecskrát ne ponávlah, i téva dvá pregreska szvojega detinsztva je vu szvojem celom zsitki objokávao. Gda je ob prim prihájao k szpovedi, tak velko pozsalüvånje je obislo szrcé njegovó, ka je omedlevao.

Szv. Franciska assisiánszkoga szo vecskrát vu szkuzaj zalejánoga najslí njegoví redovnicje. I gda szo ga pitáli, zákaj sze jocse, tak je odgovoro: „Grehe, vszaki dén vcsinjene moje grehe objokávam; za njih volo bi sze rad vu moji szkuzaj raztopó.“ Pa je znamkar vu szvojem zsvlejnji ni eden szmrten greh ne vcsino.

Ovo tak notrásnje szo zsalüvali, objokali naprejjzacsunani pokorniki szvoje grehe, z sterih bi lahko escse vnogo pred vász posztavo! Bi escse lahko nato mrzlo oszlanolo szrcé tvoje, gresnik, escse nato nebi bilé od szkuz rosznate ocsi tvoje?! Eti vcsaszi zamerkam, ka je ne vszaka zsaloszt, stero ober grehov zacsütimo, vszaka szkuz, stero pretocsimo, Bogi prijétna, i na grehov odpüscsejnje zadoszta.

Je szamo naturálszko, pozsalüvånje tüdi i to nema mocsi grehe zbriszati. Takse je bilo pozsalüvånje szprevednoga

Antiokus krála, koga gda bi za volo vnoge hüdobe osztra kastiga doszégna tak „ka szo z tela njegovoga csrvjé prisli i on sze je celomi seregi pregrdo — szamo te je pozsalüvao szvoje hüdobo, ali gda ga je na to szamo telovna bolezen i szvecki pogléd nagno, nika njemi ne hasznilo; ár je szpizsano od njega: „Ete hüdi sze molo k Goszpodi, od koga je miloscsa ne zadobo.“ Vu dvojuoszt szpadnovsi je mogoé prejti. Csi záto ti krsesánszka düsa tüdi szamo záto zsalüjes tvoje grehe, ár szi za njih volo spot, kvár mogao gorivzéli, ár szi za njih volo postenjë, zdrávje zgübo, szvoje imanje zatepo, te je tvoje pozsalüvánje szpodobno k Antiokusovomi, i po njem grehov odpüszcsenje zadobiti nemres. Kak bi sze mogao vüpati, ka bi ti Bog ono odpüszto stero ti za vszega drügoga zroka zsalüjes, szamo za njega volo ne. Pozsalüvanje tvoje more biti vise nature, kak te na to zlátövüsztni szv. János opomina: „Csi szi pregrehsa, pozsalüj, objocsi to záto, ka szi Bogá Goszpoda tvojega zbantüvao, ki je tebé na telko lübo, ka je za tvoje zvelicsanje na szmrt daq Sziná szvojega.“

Naj bi szi právo nadnaturalszko pozsalüvanje vu szrci lehko pobüdo naszledüj példo borromeiszko sz. Károlja. Te pobozen püspek sze vecskrát pred szpovedjov tri vöre dugo molo, naj bi Bog mocsno pozsalüvanje vlejaó vu szrcé njegovo. Po molitivi je pa vu dühi troje romanje oprávlao: prvo vu pekel, drügo vu nebésza, trétje na Kálvário. Ob prvim je sztopo vu zsalosztno temnico szkvarjenih i premiszto szi vu szebi, na kelko szi on tüdi zaszlüzso to meszto, i kak sztrasno bi zdaj mogao on tüdi trpeti, csi bi ga Bog poleg szvoje pravicsne szrditoszti vu to meszto szüno pred grehov pozsalüvanjom. Po tom sze pa zahválo Bogi, ka ga je escse obdrzsao na pokoro. Z pekla sze zdigno vu nebésza miszlécsi szi na recsi szv. Bernárda: Nájem zvelicsanah je tak velki, ka ga nemre zmeriti, tak vnogi, ka ga nemre zracsunati, tak drági, ka ga nemremo dcsztojno prestimati „Za to preminlivo veszelje, stero mi greh ponüja, szam jaz podmeno té nájem ono veszelje, stero szladkoszt je neszkoncana, stero na veke trpi!“ Po tom dvojem romanji sze bojazen bozsa vu njem pobüdila. Z bojazoszti je prepriso na lübézen i naj bi sze tá vu njem ozsarila odisao je na Kálvário;

Tam je z plácsnim szrcem glédao na krizsi viszécsega szvojega Zvelicsitela i etak szi vu szebi zgucsávao : „Ovo jaz szam zrok onih britkih mok, z sterimi Bog Sziná szvojega kastiga. Z vnogimi gresniki jaz tüdi szam pomágao z bicsüvanjom razdrápati Krisztusa szvéto telo, z trnjom jaz szam koronao glavo njegovu, roké i nogé njegove jaz szam vrtao z osztrimi cvekmi, jaz szam ga na krizs rázpno, jaz szam ga vmoro. Oh drági Jezus ; kak szam mogo tak nesz-milen biti proti tebi, ki szi me na telko lübo, koga bi jaz tüdi zevszov mocsjov mogao lübiti. Gda szi tak nesz-koncsane lübéznosztü vreden, jaz te lüvim i zsalüjem nad vsze, ka szam te tak dosztakrát i tak prevecs razzsalo.

Csi szamo záto pozsalüjemo grehe, ka szmo z njimi nebésza zgübili i pekel szi zaszlüzsilü te je nase pozsalüvanje nepopolno, stero je vu szpovedi zadoszta ; popolno je pa csi z popolne lübéznosztü do Bogá szhája. Vu prvo popiszanøj példi szv. Károly po onom premislávanji, ka je po szvoji grehaj nebésza zgübo i pekel szi zaszlüzso, szi ob prvím szrcé na bojazen, tak na nepopolno pozsalüvánje pobüdo ; i to sze je po premislávanji Krisztusovih mok na popolno szpreobrnolo, ár je Zvelicsitel szvojo lübézen do nász z szvojov krvjov dolipopiszao, naj bi nász tüdi na lübézen i tak na popolno pozsalüvánje pobüdo. Naszledüj vu pozsalüvánji Magdaleno ; vu steroj je tüdi lübézen odprla pokorne szkuzé, záto právi od njé Goszpod : „Od-püsztijó sze njoj vnogi grehi, ár je prevelko lübézen mela.“ (Luk. VII. 47.)

Fundamentna lasztivnoszt pozsalüvanja j escse, ka bi ona obsinszka bila, to je na vsze vcsinjene, koncü szmrtne grehe bi sze razpresztrla. Od szv. Sebestjána cstémo, ka je on obecsao Kromacius rimszkomi nameszt-niki, ka ga on odszlobodi od boleznoga vu teli trganja, csi zaprávi vsze szvoje bolvanszke bogé- Králeszki csasztnik je vsze zapravo, szamo ednoga szi je obdrzsao. Ali trganje je li meo vu kotrigaj i z szvetnika sze sengáro. Sebestjan njemi je pa z visesnjenja preszvecsenjá odgovo-ro, ka escse onoga zlátoga bolvana more vküpszpotreti, steroga lübez-nivo szkrivle. Vnogi grejsnicje májo tüdi szvojega lüblé-noga bolvana, steroga nadájajo vu szvojem szrci, i csi szo glih pripravni vsze drüge grehe vö z szrcá ztřebiti, od toga ednoga sze nescsejo odtrgnoti ; i rávno záto kak té

rimszki csasztnik na dūso gledocs sze neozdrávijo, bozso miloscsso nezadobijo, ár szo vu pozsalūvánji szfálili, szvoje grehe ne obsinszko pozsalūvali. Z polovice Bogi, z polovice pa satani szlūzsiti nemremo.

Szobosánec.

(Dale.)

Krscsanszkoga szrca nájjaksi dzsündzs.

4. Zsele Bog vu vszaksem sztalisi szvéto csisztoszt?

Vszaksemi, nikoga ne vūnzévsi — je dao Bog sészto zapoved: „ne praznūj“ i devéto: „ne pozseli zsene tvojeg a blizsnjega!“

Ne praznūj, právi Bog deci. Záto njim tūdi zapove, ka naj szramezslivi bodejo, nedosztójno náj zsebe ne odkrijejo, náj kaj necsisztoga, neszrámnoga ne glédájo, ne poszlūhsajo, ne gucsijo; szkajtaksim sze naj ne lodijo i na koj taksega sze naj ne dájo nagucsati; ár to je pred Bogom grehsno delo; Bog takso deco odōrjávle i záto na nje velka kastiga csáka. — Odōrjavle Bog taksa dela zse pri deci, stera escse z pametjov celo ne ládajo, te telko bole odōrjavle pri solaraj, steri zse celo zsivejo z szvojov pametjov. — Ka lehko csakajo taksa deca na drūgom szveti, kda sze z toga greha ne szpovejo, nego ga zatajijo i more biti ga szledi tūdi níkdár ne ovádijo?! Taksa deca za szvoje velke (szmrtne) grehe szamo pekla ogen lehko csákajo.

Ne praznūj právi Bog odrascsenoj mladézní: mladencom i devojkam tūdi. Szam Bog zsele od nji, náj szvojo dūso i telo neduzsno obvarjejo i szvoja lepa mláda letá z neszramezslivosztjov i z praznūvanjom naj ne zama-zsejo. Rozmarin i lelija je njihove szvete csisztosztli kep! szamo ka szūhi rozmarin i povehnjena lelija je ne za drūgo, kak, naj sze na ogen ali pa na szmetiscse lūcsi! Szam Bog prepove njim praznūvanje, kak stécs tezse lūbijo koga, kaj stécs njim obecsa sto, ali zkem stécs sze njim proti sto. Te njim tūdi prepove, csi szi to miszlijo, ka tak v hizsnízákon sztopijo z personov, z sterov praznūjejo.

Greh greh osztáne! Goszpon Jezus Krisztus je pravo: bogse je szamo edno oko, szamo edno roko ali nogo imajocsemi v nebeszko králesztov pridti, kak pa z obema na ogen gehenne, to je vpekeo! Bog te odören greh, csi sze szamo z mislenjom, z poglédom, z zselenjóm ali pa z tikanjom radovolno vesini, na drügóm szveti, kde vsze sze vüuposzvedocsi, z vekivecsnim szkvarjenjom kastiga. — Zátó vszaksi mladenec i deklina sze more nazáj drzsati od vszega, ka na te greh priliko dá: taksa prilika je nocno klantüvanje, plész, i té telko bole, csi sze vnocsi drzsi, pajdástvo z drügoga szpola personami. To zsele od nji Bog; i neszmejo nacsí csiniti, ár je ovacsi Bog pohodi z szvojov szrditosztjov i kastigajocsov rokov v tom zsitki i v vekivecsnoszti.

Ne praznűj, právi Bog krscesanszkim zakonszkim tűdi. To zsele od nji, ka naj v szvétóm zakoni tűdi obvarjejo k szvojemi sztalisi pripravno szvojo krscesanszko csészt i szveta nraunoszt. Szveta szramezslivoszt i mertűcslivoszt náj prebiva med njimi i naj drzsijo od szébe vkraj vszako mislenje i pozselenje, stero bi na drügo persono slo. Bog njim zapove, ka náj szvojo zákonszko duzsnoszt posteno oprávlajo i szmrten greh vesinijo, csi to duzsnoszt proti cili zákona szpunijo, csi z szlobocsinov zákona zsivejo i porodi dűnok szami radi proti sztanejo. Jaj onomi, ki bozsoj voli proti sztáne; ednok ga doszégne ona kastiga, stera je doszégnota Sodoma i Gomorha várase. Zse je pobozen Tobias pravo szvojój zseni: „Midva szva szvetcov deca, midva ne szmeva tak zsveti eden z ovim, kak poganje, ki ne poznajo Boga.“ Telko bole szlisi krscesanszkim zakonszkim. Csi v zakoni bodocsi moski ali pa zsenszka v tom dugovanji pregrehsita, njidva greh je doszta bole velki, kak ednoga ne zakonszkoga za volo szvesztva hizsnoga zakona i za volo priszege, stero szta pred oltarom djala dol. Szveta Terezia v ednom szvojém videnji je doszta zakonszki moskov i zsenszek vidla v meszti vekivecsnoga szkvarjenja szamo zato, ár szo sze ne drzsali od Boga naprej pisanoga reda i pravde.

Ne praznűj, právi Bog dovcóm i dovicám tűdi i zsele od nji, ka rávno tak kak mladenci i devójke sze varjejo od vszaksega necsisztoga mislenja, pozselenja

nazájszpomnenja i csinenja. Náj poszvetijo szvojo dov-
insztvo.

Vidis : „ne prazntűj“ pravi Bog szaksemi csloveki. Proti szvetoj csisztoszti pregrehsiti je nikomi ne dopűs-
cseno ; vszaksega csloveka je osztra duznsoszt, ka naj
szvoje telo i dűso v szvetoj nrvanoszti i csisztoszti obvarje,
tak, kak njemi njegov sztalis za szebov prinesze. Sto proti
tomi gucsi ali pa csini, de racsun mogo dati pred Bogom !

5. Deviski zsitek.

Lepo delo je to, csi mladozseneec z rozmarinom i
szneha z zelenim vencom lekho sztopita pred oltar, ne
szamo pred lűdmi, nego pred Bogom tűdi, ki je vido
njidva celi zsitek i vsze zná. V szveti hizsni zakon szto-
piti i v njem poleg Boga dovoljenja i právide posteno
zsiveti je neh greh, ali med deviskim csisztim zsitkom i
med zákonszkim zsitkom je itak tak velki razlocsek kak
med nebov i zemlov. V szvetom hizsnom zakoni tűdi, sto
v njem Bogi dopadljivo zshivé, sze lekho zvelicsa ; ali v
deviskoj csisztoszti je ocsiveszno szvetese lekho zshiveti.

To v vnogih mesztaj, kde lűdsztvo celo szamo toni
szveti i njega minlivomi razveszeljávánji zsive, nemrejo
gorprijeti z szvojov pametjov. I ravno to je zrok tomi, ka
onih szveto nakanenje ki ali doma, ali pa v szamosztan
sztopivsi deviski csisztzi zsitek scejjo pelati, ne postűjejo.
Iz taksi je zse gvűsno vűnpreslo právo krcsansaszko csű-
tenje, oni nepozuajo Goszpodna Jezusa Krisztusa, B. Device
Marije, szvetoga Jozsefa, szvetoga Janosa, szvete Agneske,
szvetoga Aloiziusa i drűgi imenitni szvetcov peldo. Alipa
more biti do té tűdi szodili te neszrecsui ? — Oni ne
poznajo deviske csisztoszti lepoto i vrednoszt ! Isztina je,
ka med bozsimi zapovedami nancs edne nega, ka mladenci
i deklina naj do konca szvojega zsitka v szvetoj
devistvi osztanejo ; ali da pa to tűdi nega v Bogá zapo-
vedaj, ka sze szaksi mladeneec more ozseniti i szaksa dek-
lina more mozsa zeti, csi sze scej zvelicsati.

Bog lűbi devisko neduznsoszt. Goszpon Jezus Krisz-
tus je hválo i za blázsene imenűvo one, ki devistvo za
nebesza csiszto obvarjejo ; od nji je pravo, ka szo taksi,
kak nebeszki angelje. Njim (i ne v zakoni bodocsim) je
obecsano, ka bodo naszledűvali Jezusa, csisztoga i neduzs-

noga agneca i takse peszmi bodo szpevali, kakse drügim
ne bodo dopüscsenę,

Cserenszovszka cęrkev oznotraj.

Veliki oltär Pred 8. dec. predelani i ponovleni z rantami.

Szrca Jezusovoga
oltär i podoba Angela esuvära.

Szv. Jozsefa
oltär i podoba szv. Alojzija.

Tam bode celo cslovecsansztvo vidlo deviske neduzs-
noszti vrednoszti najem, steri de na veke trpo. — Za

toga volo krscsanszka katholicsanszka szvéta maticérkev one szvoje szini i hcseri, ki iz lübéznosztí do Boga csi te zse na szveti ali pa v szamosztanaj szo szvojo devisko neduzsnoszt verno obdrzsali, za szvoje nájjakse rozse i nájdragse kincse je drzsála i escse zdaj drzsi.

Blazsena je ona düsa, stera Jezusa Krisztusa té tanács naszledtúje; nezgovorno lepa kraleszka korona csáka na njo, stero nigdar niscse ne bode mogocsi vkraj zeti od njé. Zse na etom szveti de blazsenesa, lezse bode szlüzсила Bogi, kak pa v zakoni, — bole mirovno sze bode locsila iz toga szveta i v nebeszaj véksi najem zadobi, kak ki je poleg drúgi szpodobni jakosztaj zakonszki zsitek pelao.

Blazseni szo sztarisje i njim Bog doszta miloscse dá, csi szvojemi szini ali pa szvojoj hcseri odprejo düsevne ocsi, ka naj odpove zemelszkomí veszelji i vzsivanji i sze naj z dühsov i telom najvisesujemi krali, Bogi aldúje gor po deviskoj neduzsnosztí. Kak lepo korono dobijo taksi sztarisje tüdi ednok, ár szo tao meli v vrednoszti szvojega deteta, k steroga szvetomi nakanenji szo szvoje dovoljenje dali. Oh kak de kipilo njihovo serce od veszelja, csi bodo ednok vidli szvojega deteta velko csészt i blazsensztvo v nebeszaj.

Mladenci i mladenke, ki zarazmite ete recsi, prineszte deviske neduzsnosztí aldov Bogi i hodte z neduzsnimi i deviskimi mladenci i devicami v drústvo Jezusa Krisztusa i B. Device Marie!

6. Ka je potrebno k tomi, naj szí cslovek ohrani szveto csisztoszt?

1) Pred vszem je potrebno, ka szvete csisztosztí jakoszt naj na velko postújes, i to jakoszt naj za düsevni i telovni kincs drzsis, i vsze, ka je necsiszto, ne szramno, escs: tákse szmehsnice tüdi iz globoesine szerca odörjávles. — Iz pervle vcsinjenih grehov, csi szí tak neszrecsen bio, ka szí proti csisztosztí pregrehso, sze z potrím szercem szpovej. Zmiri sze z nebeszkim Ocsom, koga szí zban-túvao, ka ti naj nazáj dá zgübleno miloscso.

2) Moli Boga v szaksi den, ali pa náj menje vszako nedelo za potrebno miloscso, ka náj szí te velke cene vreden kincs obvarjes! Csi sze iz toga szpozabis, ga obraniti ne bodes mogo. Preporocsi sze pod obrambo B. De-

vice Marije, ali pa svete Agneske, ali pa szvetoga Aloiziusa, ali pa szvétoġa Imre vojvoda.

3) Nazáj sze drzsi od taksi drústv, poszebno pa od nocsnoga vkúphoda, — kde za volo guesa, prilike i nagucsávanja sze nevarnoszti lahko bojjs. „Sto nevarnoszt lúbi, sze pogúbi v njoj,“ pravi szveto pizsmo.

4) Hábj sze gizdoszti. Od gizdavoga csloveka Bog vkraj zeme szvojo miloscsó, nedelavnoga csloveka pa vrág poiscse gor.

5) Vecskrat zemi gor z potrebnim pripravlanjom svete szakramentome, ar po nji dá Bog nasoj dúsi miloscsó i mocs. Kem bole zamari cslovek szvesztvo pokore (szpoved), tem bole je szlab. Szvesztvo pokore nasz ocsiszti i gorpodigne; v szvetom precisicsávanji pa szvéte csisztoszti lúbitéo Goszpon Jezus pride v nase szerce.

Mürcsar.

Kak moreme szv. Meso poszlúsatí?

 tera dúsa zná, ka sze vu szv. Mesi Krisztusa krv znovics prelejé, ino tá Krv k Bogi kricsi, ali nej na oszveto kak je kricsala ednok Abela krv, liki za odpúscsenjé nasi grehov, ino stera dúsa lúbi Goszpodnoga Bogá nad vsze, tiszta ednok ne zamúdi szv. Meso pobožno poszlúsatí. Kak veliki szíromaki bi lúdjé na etom szveti bili, csi bi Jézus Krisztus vu szv. Mesi ne dolisztopo z nebész na oltár! Ali zdaj, gda ga vu szv. Mesi, ino vu Oltárszkom Szvesztvi lahko molimo, kakso bogásztvo szí lahko szprávimo za drúgi szvet. Záto szv. Mati Cérkev, nasa najbogsa Mati, nam zapove naj vszaki szvétek szv. Meso pobožno poszlúsamo — ár szv. Mesa je pot vu vekivecsno zsvljenje. Dobro szo znali to prvi krscseniki, záto niksa mocs je ne mogla njih od szv. Mese nazaj zadržsati. Med mnogimi szamo edno zgodbo vam scsém pred ocsi posztavíti. Vu leti kralúvanja Dioklecian caszara sze je zgodilo. Dioklecian je prepovedo krscsenikom szv. Meso poszlúsatí. Ali krscseniki szo dobro znali, ka bole morejo Bogi szlúzsiti, kak caszari, záto szo szv. Meso tak pobožno poszlúsali kak prle. — Edna

plemenita zsenzka vu církev ide. Vojáci, stere je Dioklecian na sztrázso poszlo, szo vpamet vzéli to zsenzsko, ino szo jo pitali: Kama ides? -- Zsenzka níkaj ne odgovori, ino dale sze hiti. Szoldáki jo té okoli vzemejo, ino escse ednok pitajo: „Kama ides? Ino zsenzka odgovori „K szv. Mesi!“ Jeli ne znás, ka to caszar ne dopüszi? — pravili szo vojaki. „To znám,“ ali to túdi znám ka Goszpodna Bogá bole morem poszlühsati, kak caszara, záto idem k Mesi.“ Gda szo vojaki vidili, ka jo nemorejo doli z guesati, ali nazajzdrzsati, té je eden njéno szrcé prebodno. Oh kak mocna je bila prvi kresenikov vera, kak zsvivose vüpanje, kak gorécsa lübéznoszti!

Ino kak pobožno szo poszlüsali szv. Meso? To nam prepovedava szv. Krizosztom: „Prle, liki szo vu církev sztopili, szo prag církve küsnoli, ino tiho csakali, dokecs sze je szv. Mesa zacsnola, tak da bi niscse ne vu církvi bio.“ Tihi szo bili, ár je njim szrcé k Bogi zdihávalo, njih pamet pri Bogi hodila. Jeli szo déndenésnji krcseniki túdi tak tihi vu církvi? Sztopimo szamo vu edno církev, ino glédajmo kak sze zdaj ponasajo nasi vrli krcseniki. Vidili bomo tam düse, stere szamo z vüsztlami molijo Bogá — tak sze pascsi vszaksa düsa naj doszta z moli, záto nagoszti nabéra vüszta ali szrcé je dalecs od Bogá. Ino to je escse níkaj, ár najvecs med lüdmi nezná kak more moliti. Vidimo dosztakrát vu církvi tákse, ki sze poküsziyo pogucsavati, tak da bi ne znali ka szo vu církvi. Ino kaksí gues delajo? Tem právi szv. Krizosztom: „Tiszti, ki sze vu církvi szmejejo, ino szí pogucsávajo, szo vredni, ka bi njih Bog gromszkim kaménjom z szveta szpravo.“ Sto Goszpodna scsé csasztiti, ino njega moliti, more iz szrcá moliti. Ka je to, Bogá moliti? Gda sze mi ponizimo, naso niceszt szpoznamo, ino Goszpodnoga Bogá kak naj visenjega, najmocnejsega Goszpada postüjemo, to je molitev. Ino zdaj glédajmo edno priliko. Jeli csi k ednomi kralji, ali v njegovo hizso sztopis, jeli sze vküp poberés, ino tvojo pamet dobro opászis, naj níkaj lagvoga nevesinis? Ino, gda k Kralji vszeh králov, gda v hizso Bozsjo prides jeli sze ti ne trbe vküp pobrati, ino iz cele moci paziti, naj sze níkaj ne zameris njemi? To naj prvo delo je téda, gda vu církev idemo nase vszakdanésnje mislenje iz pameti odvrnoti, ino szí premislávati: káma idemo, pred koga

pridemo, ino ka scsémo tam delati? Na eta pitanja lahko etak odgovorimo: Vu církev, vu hizso bozsjo gde je nas Jezus Krisztus nazocsi; k tisztomi Jezusi, steri je za nász z nebész na zemlo sztopo, kak nevolno dete sze narodo, ino naso mrtelno telo na szébe vzéo, k tisztomi Jezusi, ki je za nász telko trpo na etoj zemli, ino obszlednjim na krizsnom drevi krv prelejo, naj nász zvelicsa. Kama idemo? K Jezusi Kriztusi, ki je v Oltárszkom Szvesztvi nazocsi pod krúhom, ki nász csáka vudné ino vnocsi, naj mi nase szrcé k njemi prineszemo, nase nevole njemi naprej damo, ino naj tak nász zvrácsi. — Ino zakaj idemo vu církev, ka scsémo tam delati? Zato idemo, ár nász nas Jezusek csáka, ino sze radúje csi ga poglédnemo, ár je szladko njemi z lúdmí vkúp biti.

Molit ga idemo, tak liki szo ednok molit sli pasztérje pri njegovom narodjenji. Tákse ino drúgo dobro mislenje szí moremo naprejevzeli vu szv. církev idócs. Kim bole sze blúzimo, tem bole naj gori nase szrcé od lúbéznoszti do Jezusa. Ino gda cse vu církev pridemo, vugnimo nase koleno globko, ino sze ponizimo pred Jezusom. Pozdravimo ga, ino dajajmo hválo, ka nam je dopúszto pred njegovó szv. oblicsje sztopíli.

Odprimo nase szrcé, ino aldújmo njemi nase nevole, potozsimo sze njemi ár je Jezus záto nazocsi pri szv. Mesi, ino v oltárszkom szvesztvi, naj nase bremen doli vzeme z nasega szrcá, ino Bogi Ocsi gori aldúje. Ino csi tak bomo mi pri szv, Mési nazocsi, te z veszélím szrcóm bomo szv. církev osztavili ino, Jezusovo szrcé nász z doszta milócsami oblecsé. Oh, drághi krcsenik vesini to, ino bos csúo vu szrcí, ka Jezus nikoga nepúszti práznoga od szébe. Ino csi bos pri szv. mesi tak nazocsi, té de ti szladko vu církev hodíti, té ti nede dugi csasz szv. Meso poszlúsati, té ednok ne zamúdis szv. Mese.

Horváth Lovrenc.

Glászi z domácsih fár i z celoga szveta.

Z bozsím blagoszlovom. Ne dalecs od zseleznice, stera z Magdeburga v Leipzig pela je edna mala farna cerkvica. Sze je vszigdár priso eden zseleznički csasztnik po nedelaj, nego vszikdár szamo k konci szv. mese, k szlednjemi blagoszlovi. Mladi cslovek sze je trüden vido vszikdar ino pod blagoszlovom dühovnika sze je vszikdar jako pobožno oponasao. Edén goszpod, ki ga je vpamet vzeo, ga je ednok pitao, zakaj pride vszikdar tak keszno, pa zakaj zse ide, csi vszikdar tak otrüja pa li nemre prle pridti. Záto pridem prekeszno, odgovoro je, ár me szlüzsbá nazaj drzsi, pa kda jo oprávim, morem bezsati, csi scsém koncsi k szlednjemi blagoszlovi pridti. Pa vi tak doszta date na te blagoszlov, ga je pitao dale te goszpod. Blagoszlov dühovnika, djao je mladeneć, je blagoszlov Bogá, pa od njega je vsze odviszno. Moja lüba betezsna mati szo tak blázseni domá, kda njim bozsi blagoszlov prineszém. Pa ka oni za volo betegá, jesz pa za volo szlüzsbé nemreva zvršiti, to opráviva domá vküper. Mladénci, ki to cstéte, jeli ka bi dobro bilo, csi bi vszi tak vrelí bilí vu szlüzsbí bozsoj?

Poparjeni modrijás. Preci potüvnikov je sztalo pred kaszov ednoga zselezničkoga sztavka, ka bi szí kárte vzéli, na ednok je priseo eden mladi cslovek pa za njim eden sztaresi dühovnik, steri sze je jako pasceso tak, ka nancs ne v pamet vzeo, ka je pred toga mladencia vu réd sztopo. — Eden szlüzsabnik ga je opominao, ka je ov prle priseo i na to je te dühovnik nazaj sztopo za njega. „Viste“, djao je te mladéneć, vi tüdi morete réd csakati, dokecs na vász pride. Tü rávno tak more biti, kak pred szpovednicov, kde lüdje lepo v rédi csakajo na vász z penezami vrokaj, dokecs na njé réd pride!“ — „Vi scséte praviti, djao je dühovnik mirovno, ka szte vi na dühovnika pri szpovednici z penezami v rokaj esakali?“ — „Zagvüsno, djao je ov, pa ne szamo ednok.“ — „Te, je djao dühovnik, vász proszim, ne gucste tü od toga pa

tak na glász pred vszemi ljudmi, ár vnogi znájo, ka vu szpovednici liszti dávajo dühovniki peneze, ki szo kaj vkrali, pa szami ne vúpajo nazaj dati, komi szlisi.“ — Glaszen szmeh okoli sztojécsih je bio na to odgovor, te mladénc bi sze pa znam rad szkrio csi bi sze mogo. (Zedne knige szv. Jozsefa družstva.)

Szv. misijon. En mladénc uam pise, ka je v pre-miuocsem leti sésztdeszét mládencov hodilo z nasih do-mácsih fár v Celje na szv. misijon, gde szo sze po dánih lepih návukaj vszi navdüsili, ka scséjo Nevtepene ne-beszke materé nevtepeni esiszti szinovje osztáti. Bog daj, kabi sze té trdi szklep nigdár ne omeheso, nego kak veliki sztoleten hrászt bi sze razprésztro po nasih bregáh i doláh, kabi nasa mladina vsza pod njega prisla i pod njim kak lelija cvela na veszélje nebeszkoj materi.

Rednikovo na gleszdávanje.

B. J. Rohonc. Hvala ; dobro bo tak, kak namenis, ali do 10-ga mores z delom vszele gotov biti, da posta je malo predalecs odnasz.

H. L. Szombathely. Hvala, i drügi hip pa kaj dugsega.

Kocet Martin Dolnja Lendava (goré). Veszeli me, da szpoznate, ka vam je Marijanszki liszt na velko tolázso. Le prebirajte ga radi i vnjem dáne navuke poleg dúsne-veszti zdrzsíte, pa escse edno ! ka ? Sirite ga. Za Dolnjo Lendavo je 53 narocsnikov premalo, gde tak doszta szlo-vencov prebiva. Szamo sze zglászíte pri g. kapláni Piri-i i oni mi zse bodo naznanili, kelko sze jih je znova zglá-szilo i peneze za liszte tüdi njim prekdajte.

P. M. Küpsinci. Miszlim sze to leto escse szpuni bozsa vola i zvediva, gde naj csáka Szrce Jezusovo. Zdaj szamo moli za moes k szv. Franciskusi Szaleskomi i szv. Chan-talszkoj Joanni Franciski i ednok me pohodi pa te szí vsze pogucsiva.

Dári za ponávanje cserenzovszke cérkve na szpome-
nek 50-letnoga razglašenjá verszke pravice od Marijinoga
nevtepenoga proprijétja vküp dani.

2. Na krizsno pot:

Kotnjek Mihál z Trnja	100	frt.
Marijanszke družsbe 1. venec	102	"
" " 2. "	60	"
" " 3. "	65	"
" " 4. "	80	"
" " 5. "	35	"
Z Dolnje Bisztrice drügi hip	40	"
Nove rozse z 1. venca	8	"
" " 2. "	15	"
" " 5. "	6	"
Dvá ofra	229	frt 33 ¹ / ₂ kr.
Z fárnih obcsin	79	" 74 "
Z vünszkih obcsin	7	" 28 "
	<u>827</u>	<u>frt 35¹/₁ kr.</u>
Krizsna pot pride na	741	frt — kr.
Popravek pozlacsüvanja	8	" — "
Na dén poszvecsüvanja kincsenjé kepov, foriga, sztreľba, g. Pátri za trüd vsze vküp	26	" 62 "
	<u>775</u>	<u>frt 62 kr.</u>
Osztáne na szpovedalnico	51	" 73 ¹ / ₂ "

(Dale.)

Klekl Jozsef,
lívisi kaplan.

Szpoznano i pohvaljeno v Szomboteli na vöposztavianji leta
1903-ga. V. St-Louis! (v Ameriki!) z srebrnov medalijov.

LEWISCH ROBERT

sztebrov riszanje, oltarov zidanje,
ooo zlatarsztvo i malanje ooo

Delavnica: Na vogli
Kalvarijszke i Collag-
vilice.

V SZOMBOTELI.

Stacun:
premontrejszka
hizsa.

Novi oltari, predgance, krsztnei
sztüdenci, szpovednice, cerkvene
==== sztolice ====

i. t. d. poleg danoga ali od
mene napravlenoga nacsrtä.

Lurszke Marije votline

Bozsi grobi =====

vszakovrsztua nacsrt; 'cena' po-
leg velikoese i delanja.

SZTOJECSI MALI SZTEBRI

v umetnom izdelovanji iz Cirbola-dreva, namalani i po-
zlaeseni.

Sztärih oltarov, predganc i sztebrov popravlanje. Cerkvih
malanje, najprosztese i najimenitese. =====